

Sedan år 2009 har svenska varit det officiella språket i Sverige. Redan innan var det mer eller mindre underförstått men det var 2009 som den så kallade språklagen tillkom. Varför behovet av att fastställa en sådan sak tillkom kan man tro kommer från en plats av rädsla och hot.

Det finns många som är oroliga över det svenska språkets plats i samhället. Många är rädda att dess betydelse kommer att sjunka, dels på grund av engelskans inflytande. Det är inte endast i Sverige som engelskan har vuxit. Inom vissa kretsar är det redan det främsta språket. Inom medicin används många engelska termer och en del högskolor och universitet utbildar endast på engelska. Detta är en av anledningarna till att man vill försöka göra allt för att bevara språket, samtidigt som forskare säger att man inte behöver oroa sig. Det krävs mer än kurser på engelska för att svenskan ska börja dö ut.

Trots engelskans stora inflytande är det inget officiellt minoritetsspråk i Sverige. I dagens läge är våra minoritetsspråk finska, meänkieli, jiddisch, romani chib och samiska. Anledningen till att dessa språk har fått rättigheten att kallas som minoritetsspråk är att de under en lång tid varit en del av Sveriges samhälle och historia. Tack vare minoritetsspråk statusen har dessa språk speciella rättigheter. De har en större frihet vad gäller sina språk. T.ex. har de rättigheten att undervisas i modersmål i skolan, de ska kunna prata på sina respektive språk om de vill samtala med polisen, sjukhus etc. Att ge dessa språk fler rättigheter är dels ett försök att bevara språken. Men trots hjälpen som de får är det inte alltid tillräckligt. Samiskan är idag mycket hotad som ett språk, endast ett fåtal människor i Sverige talar det. Det är en stor möjlighet att språket kommer att dö ut under en snar framtid.

Idag har vi fem minoritetsspråk men det är rimligt att anta att detta antal kommer öka. Engelskan har redan en så pass stor plats i vårt samhälle, det är alltså inte omöjligt att det kommer att klassas som ett minoritetsspråk i framtiden. Men för att ett språk ska få den statusen måste de uppfylla en mängd olika kriterier.

Språk som serbiska och arabiska skulle också komma att klassas som minoritetsspråk. Detta är något som inte skulle gillas av många. Men trots alla argument man kan göra mot det väger den andra sidan över. Det är en stor grupp människor som talar arabiska och serbiska i Sverige. Trots att dessa skulle kunna konversera på svenska finns det saker som försvåras. Ett bra exempel är vid äldrevård. När man blir äldre är det oftast som man börjar tala sitt första språk, om en person talar tre olika språk är sannolikheten hög att de två senare försvinner med tiden. Om fler språk hade klassats som minoritetsspråk hade inte det problemet varit lika stort.

Om man läser om språksituationen i Norden är Norge ett land som det kommer finnas mycket information om. För under flera års tid nu har det varit en språkkonflikt som till stor del är bokmål vs nynorsk. Båda dessa är officiella skriftspråk i Norge men det finns inget som säger vad som ska talas eller vilken version som är bättre att använda skriftligt för den delen heller.

Bokmål är den norska som mest liknar danskan. Detta är en konsekvens av den långa Norsk-danska unionen. Till en början var det skriftliga bokmålet nästan identiskt till danskan. Det var en stor grupp människor som ville ha sitt egna språk. Nu när Norge var Norge ville man även ha ett språk som inte var så starkt präglad av danskan. Det var då nynorskan tillkom. Det är idag den typ av norska som lärs ut till människor från andra länder och alla elever får studera det i skolan. Trots att dessa två språk enligt lag har lika många rättigheter är det bokmålet som majoriteten av befolkningen använder vid skrift.

Norska ungdomar har beklagat sig över den här situationen då de måste använda två olika språk. Om en familj endast använder sig av bokmål tvingas de ändå till att använda sig av

nynorsk i skolan. Man kan förstå varför skolor måste lära ut det men på samma gång så är det inte rättvist mot eleverna.

I ett försök att tysta ner den här diskussionen pratades om att göra en sammanslagning av de två språken under 90-talet. Det nya språket skulle komma till att heta samnorsk som då skulle vara precis som dess namn. En blandning av två språk för att försöka kompromissa sig fram till en lösning. Detta förslag var aldrig något som slog igenom och diskussionen har fortsatt.

Svenskar brukar säga att de har lättare att förstå bokmål men egentligen är det tvärt om. Nynorskan är betydligt mer likt det svenska språket och de som talar nynorsk har det lättare att uppfatta vad en svensk säger.

När det kommer till Danmark och det danska språket finns det ingen konflikt eller diskussion, inte vad jag är medveten om. Men danskan har varit med och format andra nordiska språk såväl som influerat dess samhällen. Historiskt sätt är Danmark starkt knutet till norskan, det är därför inte underligt att så pass mycket av den danska kulturen och språket lever kvar i landet. Men danskan har även influerat Sverige och vårt språk. De nordiska språken har alla sina likheter. En svensk person har ingen direkt svårighet med att förstå norska. Det är även möjligt för svenskar att läsa en dansk text. Sättet vi stavar på och bokstäverna vi använder är otroligt likt. Svårigheten här kommer istället med den talade danskan. Trots att det inte finns någon egentlig svårighet med att förstå en dansk text är det inte detsamma med språket i sig. Trots alla våra likheter är skillnaden när det kommer till uttal och sättet att dra ihop ord så olikt från det vi är vana med. Det är vad som skapar en distinkt skillnad även fast språken i sig i grund och botten har samma rötter.